Al. A. Macedonski

ITHALO

POEMĂ

EDITOR GRIGORE MICHAILESCU

BUCUREȘCI

TYPOGRAPHIA ALESSANDRU A. GRECESCU

4, Piața Teatrului, 4

1878

www.dacoromanica.ro

CĂTRE EDITOR

Stimabile amic,

Eată, pe cât şciŭ eŭ, pentru prima dată, că o carte de versurĭ, sĕ tipărească prin iniţiativa privată....

Iniţiativa ce aĭ luat este dér, cu atât maĭ apreţiată de mine, de şi, nu o pot atribui vre unuĭ alt merit al meŭ, de cât merituluĭ că am putut sĕ câşcig simpatia unuĭ om de inimă...

Fiă ca şi din partea cititorilor, **Ithalo** *al meŭ, sĕ întâlnească aceiaşĭ simpatiă pe care a întêmpinat'o autorul din partea editoruluĭ!...*

Aceasta e unica gloriă la care aspiră el.

Al dumitale

Al. A. Macedonski

Bucurescĭ 1878, August 5.

www.dacoromanica.ro

Cantul antein

www.dacoromanica.ro

ITHALO

(Poemă în stanţe)

CANTUL ANTEIU

I

E nópte.—La San-Marco, mulţimea îmbulzită
Sĕ plimbă 'ncoa şi 'ncolo pe piaţa renumită,
Aspiră-al seriĭ aer suav şi rĕcoros,
Pe când, câte-o perechiă de-amanţĭ, cad în ispită
Inaintând spre ţĕrmul tăcut şi ņeguros,
La care îĭ ascéptă gondola cea dorită
Pe 'ntinsele lagune sĕ'ĭ legene-amoros.

www.dacoromanica.ro

II

Iar muzica rĕvarsă cascade d'armoniă,
Şi tinere Sinĭore cu chipul alb şi pur
Ascultă în tăcere divina melodiă.—
Retras, subt o arcadă, în unghĭul cel obscur,
Ithalo, june palid, Lombard cu oĭchĭ d'azur,
Stă singur; p'a sa frunte un nor de reveriă
Plutind, îĭ asumbreşce marmoricul contur.

III

Adolescent în viaţă, frumos ca 'nchipuirea
Ce 'şĭ face o fecĭoară în visele'ĭ d'amor,
Ast-fel era Ithalo, şi fac mărturisirea,
Iubite cititoare, că ênsu-mĭ îl ador;
Cu mine pentru dênsul de'mpărtăşiţĭ iubirea
Rĕsfrângeţĭ-o p'acela ce 'ĭ este genitor,
Urît, dér de asemenĭ poet şi visător!

IV

Avere, frumuseţe, inteligenţă, nume,
Nimic nu refuzase natura ca sĕ 'ĭ dea,
De ce dér, la o parte, tăcut şi trist şedea
Şi n'auzĭa nicĭ rîsurĭ, nicĭ muzică, nicĭ glume
Şi nu vedea nimica din ce sĕ petrecea?
De ce?... Eĭ! lucru-acesta e lucru vechiŭ în lume:
Ithalo era june şi junele iubea!

www.dacoromanica.ro

V

Iubĭa!.. Dér ce?... Sunt sigur c'această întrebare
Bulevardiştiĭ noştriĭ sĕ 'mĭ facă au de gând!
Iubea sĕ călărească?... Dér bine, avea stare;
Iubea ca sĕ petreacă?... De nu mĕ 'ncel, îmĭ pare,
Cu banĭ că poţĭ petrece orĭ unde şi orĭ-când!...
Iubea sĕ 'şĭ tăvălească fiinţa 'n desfrênare?...
Maestru ca s'ajungă putea cât de curênd!

VI

Aşa este!... Dar ce vreţĭ?... Ithalo de şi june
De şi avut,—din fire era ênsĕ ciudat,
In cât, spre-a luĭ ruşine, silit sunt a vĕ spune
Că nu iubĭa nimica din ce-am enumerat:
Al secoluluĭ d'astă-zĭ, copil degenerat,
Adolescentul nostru sĕ apucase-a 'şĭ pune
Iubirea 'ntr'o copilă cu sufletul curat!

VII

Eliza e-al sĕu nume şi e cusătoreasă...
Uf! numele prozaic şi greu de mistuit!...
Spre-a fi poet la modă, ilustru, şi citit
Prin orĭ-care saloane d'o lume maĭ aleasă,
Ar trebui contesă s'o fac séu baroneasă,
Sĕ 'ĭ zic Diana, Bela, sĕ 'ĭ zic,... dér m'am gândit
Că douĕ căţeluşe aşa le-am maĭ numit!

www.dacoromanica.ro

VIII

S'ajung ca să 'mpac ênsĕ pe toţĭ,—în cugetare
Mi-am pus, şi pên'acuma d'aceasta nu disper :
Din popol şi nobleţă Eliza sânge are
Căcĭ mă-sa, o ducesă din lumea cea maĭ mare,
In tainĕ o născuse c'un blond gondolier!—
Te rog, cucoană Zinco, să nu strigĭ: «Degradare»
C'aĭ un fecior în casă frumos şi pişichĭer!

IX

Comform cu obiceiul, să înţelege bine,
Pe poduri azvîrlită copila că a fost.
Iar tatăluĭ asemenĭ, Ducesa 'i făcu rost :
El dispăru 'ntr'o seară precum să şi cuvine
A face o cucoană să scape de ruşine! —
Eliza fu găsită de un pescar, — om prost
Nu nobil,—care 'ĭ dete şi grijĭ şi adăpost.

X

Inaltă nobilime! Le înţelegem toate:
Admitem în carete cu aurite roate
Să trecĭ pe când săracii în lacrimĭ şi 'n nevoĭ
Se zbat ca să 'ţĭ plătească la dărĭ şi birurĭ nuoĭ ;
Chiar pâĭnea cotidĭană din gură a ne-o scoate
Ca să ţi-o dăm tot ţiă, supuşĭ am face-o póte ;....
Dér bine, şi copiĭ din florĭ să 'ţĭ creşcem noĭ?

www.dacoromanica.ro

XI

Aveţĭ sĕ ziceţĭ ênsĕ cu feţele 'ncruntate
Că eĭ nu sunt aĭ voştriĭ. Atuncĭ aĭ cuĭ sunt eĭ ?
Aĭ noştriĭ fi-vor oare?... Noĭ nu avem femeĭ
Orĭ cât de jos căzute, orĭ cât de degradate,
De mame s'aibă inimĭ aşa desnaturate !
Femeia noastră n'are caretă nicĭ lacheĭ,
Dér cearcă de 'ĭ ĭa pruncul sĕ vezĭ de poţĭ sĕ 'l ĭeĭ !

XII

Necum sĕ şi 'l azvîrle pe poduri fără milă,
Sĕ lase 'n voia soartiĭ fiinţa cea debilă
Ce este inocentă de orĭ şi ce păcat,
Al pântecilor sale fruct scump şi adorat ! —
Al uneĭ aşa mame c'o inimă-aşa vilă,
Etern, barbarul suflet, sĕ fiă blestemat
Şi de puteţĭ, sdrobiţĭ-o subt tălpĭ ca pe-o reptilă

XIII

Sĕ ne reluăm şirul cu toate că prea bine
Noĭ am putea sĕ spunem că suntem în delir
Căcĭ neamul poetastru înflăcărat susţine
Că astfel sunt poeţiĭ din cer când să inspir !
Incurcă-le pe toate: Aĭ sacrul foc în tine ;
Nu eştĭ poet, n'aĭ merit, când te 'nţelege-orĭ-cine :
D'aceia o mulţime nu aŭ nicĭ cap, nicĭ şir !

www.dacoromanica.ro

XIV

Eliza, în coliba pescaruluĭ, crescuse.
Ithalo 'n jos pe schelă plimbându-se-o vĕzuse.
Putea ca sĕ nu vadă duoĭ ochĭ strălucitorĭ?...
Putea sĕ nu ghicească duoĭ sînĭ fermecătorĭ
Subt alba percalină în care 'ĭ apăruse,
Şi graţiile-acele candide şi nespuse
Ce-a dăruit natura la ceĭ născuţĭ din florĭ?...

XV

La corp şi la figură era patriţiană:
Aĭ fi crezut un înger că e când surîdea!
Demers aristocratic, pĭeliţă diafană,
Mâinĭ micĭ şi delicate şi buze roze-avea,
Dér inima sa blândă era de plebeiană
Căcĭ tot ce este nobil şi bun înţelegea....
Sĕ 'ĭ placă orĭ şi cine vĕzênd'o sĕ 'ntrecea.

XVI

Pescarĭĭ, fiĭ aĭ mărĭĭ, cu feţele brunite
D'a vêntuluĭ suflare, de razele solarĭ,
Eraŭ timizĭ cu dênsa cum sunt nişce şcolarĭ
Când leapăd' uniforma şi cărţile 'nvechite
Şi simt în pept amorul cu dulcile'ĭ palpite
Ce mişcă de-o potrivă pe proştĭ şi cărturarĭ:
Femeile aĭ tutor sunt îngerĭ tutelarĭ!

www.dacoromanica.ro

XVII

Copila, c'o privire, c'un gest de 'ncurajare,
Ar fi putut să facă pe oamenii aceĭ,
Lipsiţĭ d'orĭ care lustru şi 'nvăţătură-orĭ-care,
Cu zîmbetul pe buze a s'azvârli în mare
Să 'ĭ readucă acul scăpat din părul eĭ,
Saŭ pentru ca să 'şĭ facă colane şi cerceĭ
Să 'ĭ pescuiască şiruri de micĭ mărgăritare !

XVIII

Dér ea nu şcia âncă ce lucru este-amorul ;
La toţĭ, indiferentă, rîzênd le răspundea :
Aceiaşĭ, şi pescarul şi nobilu-o găsea ! —
«Frumoasă e !» în sine zicea tot trecătorul ;
Era frumoasă, ênsă, ceva îĭ maĭ lipsea : . . .
Acel fior ce este de viaţă dătătorul
Ea nu 'l simţise âncă şi nicĭ nu 'l presimţea !

XIX

Dér el, dormea în peptu'ĭ ; dormea, şi o privire
O strângere de mână séŭ chiar şi maĭ puţin :
Accentul unuĭ cântec, o vorbă, un suspin,
O lacrimă de june, o tênără zîmbire,
Puteaŭ ca să agite electricile fire
Ce inima cu ochiĭ legată strâns o ţin,
Şi să deşcepte astfel acel fior divin !

www.dacoromanica.ro

XX

Când Maiŭ, frumoasa lună, s'a 'ntors sĕ rĕspândească
Din noŭ peste natură, cereşcile'ĭ comorĭ,
Boboculuĭ de rozĕ deplin ca sĕ 'nfiorească
D'ajuns îĭ este-o razĕ cu viile'ĭ culorĭ:
Fecioarelor candide, bobocĭ profumătorĭ,
D'ajuns vĕ este-asemenĭ, o razĕ îngerească,
Din ochĭ de junĭ scăpată, spre-a fi schimbate 'n florĭ!

XXI

Acea divină razĕ cu magică putere,
Privirea luĭ Ithalo fusese pentru ea;
Ca frunza agitată d'o dulce adiere
Copila sĕ simţise l'a juneluĭ vedere. —
D'atuncĭ, fără 'ncetare, la dênsul sĕ gândea
Şi fără încetare, în vise de plăcere,
Deşceapt'orĭ adormită în braţe îl strângea!

XXII

Dér fericirea 'ĭ mare Ithalo ignorează;...
P'a luĭ San-Marco piaţă d'aceea l'am lăsat
In faţă cu 'ntristarea şi 'n cugete-afundat; —
In mijlocul mulţimiĭ, retras de toţĭ, visează
De sigur şi acuma d'arcadă rĕzĕmat,
Afară ênsĕ numaĭ de nu va fi plecat
C'atuncĭ, sĕ află-acasă şi doarme séŭ cinează!

www.dacoromanica.ro

XXIII

Frumoase cititoare, destul de rĕŭ îmĭ pare
S'o spun, dér corpul cere şi somn şi demâncare ;
Toţĭ dorm şi toţĭ mănâncă : Amorezaţiĭ chiar ! —
Admit că lucrul este prozaic şi vulgar,
Dér partea sa de proză ce lucru 'n lume n'are ?...
Amorul ?... — Ne vrênd ênsĕ sĕ fac discută mare,
Închiăiŭ digresiunea şi cântul meŭ primar !

www.dacoromanica.ro

Cantul al douilea

www.dacoromanica.ro

CÂNTUL AL DOUILEA

I

Nicĭ câte lunĭ trecură din ziua fericită
In care pe Eliza, Ithalo, a vĕzut,
Şi nicĭ prin ce minune Lombardul cel plăcut
Primit fu într'o noapte de vergura iubită,
Nu şciu;... ênsĕ pot faptul s'afirm că s'a făcut,
Căcĭ inima femeiĭ, d'amor când e rănită
Aceiaşĭ, tot d'auna că este s'a vĕzut!

www.dacoromanica.ro

II

Acuma 'n ce epocă fu noaptea 'ncântătoare:
D'a fost iarnă séu vară, d'a fost senin séu nor,
D'asemenĭ nu 'ţĭ voiŭ spune amice cititor;
Cât despre mine unul, declar fără pudoare,
C'aşiŭ vrea sĕ fi fost iarna p'un ger pătrunzĕtor
De oare-ce amanţiĭ cu sînurĭ arzĕtoare
Siliţĭ sunt a sĕ strânge în braţe maĭ cu zor!

III

Aceast'opiniune îmĭ este personală
Şi n'o impun la niminĭ; ba chiar, mărturisesc,
Că vara este-a iernii puternică rivală
Prin faptul că 'ndoieşce în ceĭ ce sĕ iubesc
Divina 'nflăcărare subt care sĕ topesc!...
Precum vedeţĭ cad lesne cu toţĭ la învoială:
Iubit sĕ fiu şi iarna şi vara mĕ'nvoiesc!

IV

Pudicele cucoane ce noaptea, pe fereste,
Făr'a roşi, la tinerĭ sĕ intre le dă pas,
Roşindu-se ca raciĭ le vĕd l'a mea poveste
Şi le aud d'aicea lăsându-se în glas;
Pedanţiĭ noştriĭ-asemenĭ iĭ vĕd strîmbând din nas,
Pe când toţĭ poetaşiĭ, pe versurile-aceste
Căşun, sĕ le mĕsoare lungimea la compas!

www.dacoromanica.ro

V

In plus că au sĕ'mĭ scoată vre-o câte-va silabe
Nu 'ncape îndouială: Vor face acest spor
Apostrofate literĭ citindu-le în cor ;
Dér versurile-'mĭ oare, orĭ-cât ar fi de slabe
Putea-vor a le face maĭ slabe c'ale lor
Ce lâncede şi ftisicĭ tîrîndu-se pe labe
In negura uitărĭĭ pe dată cad şi mor!

VI

Sĕ scrim dér înainte câcĭ chiar în băcănĭă
Sĕ mearg'aceste versurĭ ursite de vor fi,
Infăşura-vor icre în bună companiă,
Câcĭ astă-zĭ, tot băcanul, d'ar vrea, o librărĭă
Complectă ar deşchide un ban făr'a jertfi!—
Asupra mea păţiţiĭ sunt liberĭ a bêrfi
Şi sĕ tăgăduească un lucru ce sĕ şciă.

VII

Mă mărginesc aicea sĕ le declar curat
Că tristele lor versurĭ,—de n'aşiŭ fi cumpărat
Masline maĭ de ună-zĭ,—spre marea mea ruşine
Şi azĭ necunoscute mi-ar fi şi ar fi bine!
D'atuncea ênsĕ minte deplin m'am învĕţat,
In cât décă vr'o dată aşiŭ maĭ lua masline
Cu jurămênt, hărtia, s'o rup, eu m'am legat!

www.dacoromanica.ro

VIII

Ithalo, de asemenĭ ne vrênd de eĭ sĕ şciă,
In noaptea când Eliza în taină l'a primit,
S'a mulţumit sĕ intre în casă fericit,
Şi n'a maĭ stat sĕ 'ĭ spunăântêiŭ o poeziă
Şi nicĭ pe sub ferestre sĕ 'ĭ cânte-o melodiă
Rostogolindu-şĭ ochiĭ în cap ca un zmintit,
Aşa cum în poeme vedem obicĭnuit !

IX

De florĭ, sĕ 'i dea n'aduse un singure mănuche,
Şi nicĭ din pragul uşiĭ el nu căzu 'n genuche,
Cu braţele întinse, cu periĭ vîlvoiaţĭ :
O pozĕ de rigoare la uniĭ-amorezaţĭ
Ce strig cât le ia gura de 'şĭ rup bietul răruncheă
«Eştĭ zee» séu: «eştĭ fee», şi câte nu visaţĭ, ...
Ridicolĭ în purtare, ridicol îmbrăcaţĭ !

X

Ithalo la fereastră şezu lâng'o meşcĭoară
Şi 'n loc ca sĕ 'ĭ vorbească el mâna i-o luă
Iar douĕ lacrimĭ calde ce geana 'ĭ înrouă
Picară p'acea mână, şi tînĕra fecioară
Simţi bătêndu'ĭ tare plăpânda inimĭoară ...
«D'aĭ şci» ... junele 'ĭ zise dér nu continuă
Câcĭ a sĕ stinge lampa hazardul statuă !

www.dacoromanica.ro

XI

Ce vreţĭ?... Eroul nostru în marea sa uimire
Cu braţul o lovise ş'o doborîse jos;
Prin geamurĭ atuncĭ luna cu dulcea'ĭ licurire
Umplu toată odaia zîmbindu-le-amoros!...
Că lamp'a rĕmas stinsă e lucru ne 'ndoios,...
Sĕ vĕ sfîrşească ênsĕ această povestire
Pot numaĭ patru marturĭ aĭ nopţiĭ de iubire...

XII

Ântêiul e odaia, al douilea e luna,
Al treilea, oglinda, al patrulea sunt eu;...
Dér luna, vaĭ, e mută şi tace 'n tot d'auna
Urmându-şĭ calea 'n taină pe vastul Empyreu;
Oglinda 'şĭ pierde faţa şi lustrul etereu;...
Prin echo de sĕruturĭ v'ar povesti într'una
De eĭ, numaĭ odaia şi suvenirul meu!

XIII

Spre-a şci,... trebuie dérĕ ca s'alergaţĭ la mine;...
De unde şciŭ eu ênsĕ, aci 'ntrebarea vine?...
De unde?... Pênĕ astăzĭ n'am spus'o nimăruĭ
Ş'acum sĕ mĕ destăĭnuĭ silit mĕ simt orĭ-cuĭ:
O blândă vrăjitoare ce 'mĭ datora un bine,
Intreg mĕ preschimbase prin farmece divine
In flacăra suavă ce-ardea pe buza luĭ!

www.dacoromanica.ro

XIV

«O! reaprinde-o» 'ĭ zise de braţul luĭ încinsă,
Dér lampa zăcea spartă;... un nor uşor trecu
Pe faţa luneĭ d'aur şi noapte sĕ făcu....
D'amor, de voluptate, la peptu luĭ coprinsă,
«O! reaprind-o dragă», maĭ zise... şi tăcu...
Tăcu şi de atuncea mereu rĕmase stinsă
C'amorul toată noaptea ţinu p'a luĭ aprinsă!

XV

Uniţĭ, formaŭ o grupă ca 'n marmoră sculptată;...
Păreaŭ, în întuneric, el, tênĕrul stejar
Ea, edera cea verde cu mlădios lăstar;...
Suspine dulcĭ din pepturĭ eĭ rĕvĕrsaŭ d'o dată
Sorbind din al plăcerĭĭ delicios pahar,
Şi luna, spărgênd norĭĭ, în loc sta fermecată
Privindu'ĭ pe subt geana'ĭ în aur înmuiată!...

www.dacoromanica.ro

Cantul al treilea

www.dacoromanica.ro

CĂNTUL AL TREILEA

I

Italia e ţéra în care 'n vecĭ, amorul,
Consumă orĭ-ce inimĭ;... femeĭ, copiĭ, bărbaţĭ,
Bătrênĭ şi chiar bătrêne cu periĭ 'ncăruntaţĭ
Ce-aproape că sĕ află în groapă cu picĭorul,
D'amor, de o potrivă, sĕ află frămêntaţĭ;...
Italia e ţéra în care muritorul
Născênd fioru'ĭ simte şi moare cu fiorul.

www.dacoromanica.ro

II

Veneţia şi Neapol, Palermo şi Florenţa
Imĭ staŭ garanţĭ, şi martorĭ imĭ sunt la adevĕr;...
Acolo nu sĕ şciă ce este-adolescenţa:
Bărbaţĭ sĕ nasc copiiĭ;... bătrêniĭ cu alb pĕr
In pepturĭ, a juneţiĭ resimt eferveşcenţa;...
Femeia nu cunoasce, acolo, unchiŭ séŭ vĕr
Şi soarele 'şĭ păstrează deplină influenţă.

III

Dovadă de aceasta nu poate fi maĭ bună
De cât chiar o bătrênă Contesă D'Albifer
Ce ne putênd sĕ uite că nu maĭ este junĕ
Eşea noapte'n gondolă şi sĕ plimba pe lună,
Pe când, îmbrobodită Veneţia 'n myster,
Nu este rar sĕ vadă umblându'ĭ pe lagună
In barcă, câte-un june şi mêndru cavaler.

IV

E drept ênsă a spune că ast-fel legănată,
Cu chipu'ĭ de o sumbră dantelă coperit
Sĕ întêmpla sĕ fiă de tênără luată
De câte-un băiat care, din scolĭ abia eşit
Sărea 'ntr'a eĭ gondolă şi 'n noaptea adâncată
Rĕzmând'o în deliru'ĭ p'o inimă 'nfocată,
Intra cu ea 'n palatu'ĭ de vreme înegrit...

www.dacoromanica.ro

V

Era tocmaĭ în ora când somnu 'ngreuiază
Pleopele-ostenite a celuĭ suferind
Şi'ĭ stinge întristarea şi doru'ĭ alineaz̆ă;...
In ora când naramzul profumu 'şĭ exaleaz̆ă
Şi când zefirul tace prin frunze aromind;...
In ora când poetul stă 'n umbră şi visează,
Cununĭ de imortale artistic împletind;

VI

Veneţia e sumbră şi mută 'n acea oră
Ca'n velele'ĭ de doliŭ o tênĕră Sinĭoră;
Şi de n'ar fi amanţiĭ ce'ĭ vezĭ trecênd în zbor
Intr'ale lor gondole ce-alunecă uşor
Şi'ĭ poartă în picĭoare rĕzmaţĭ de lângă proră,
Veneţia întreagă ar fi pên'l'auroră
Mormêntul cel maĭ negru maĭ trist şi'ngrozitor !

VII

Ithalo la Eliza zbura cu nerăbdare
Molatic dus pe valurĭ d'al sĕŭ gondolier;
Pe faţa'ĭ rumenită de dor şi de'nfrênare
Luciaŭ ochiĭ 'ĭ albastriĭ ca douĕ stele 'n cer,
Când drept lângĕ San-Marco, — funestă întêmplare, —
Păru âne'o gondolă ce'naiuta, şi'n care
Sĕ arĕtă bătrêna contesă D'Albifer.

www.dacoromanica.ro

VIII

Fusese pe cât pare să stea la sindrofiă,
Căci două lachei cu torţe s'afla 'n gondola ei,
Iar dintr'un cerc fantastic, a torţelor scânteĭ,
Ca nişce fluturi d'aur pe marea albăstriă
Zburau încoa şi'n colo o sută şi o miă!...
Spre-a complecta acuma tabloul de magiă
S'o spunem: — Aĭ Contesiĭ erau frumoşĭ lacheĭ!

IX

Nu zic cu dinadinsul că ast-fel i-a căutat,
Căci s'a 'ntêmplat adesea să vĕd prin une case
Ceva maĭ mult; Cucoane ce-aveau copilaşĭ şase
Şi cariĭ, cu feciorul din casă-aŭ semănat
Nimic fără să zică nicĭ chiar bietul bărbat! —
Voiŭ spune.... dér şaceasta d'o vrea Muza să lase,
Contesa, de Ithalo, c'atuncĭ s'amorezat.

X

Şi ca o vrăjitoare ce'ncalecă pe piuă
De zboară prin vĕzduhurĭ cu pĕrul despletit
Ea 'l urmări nebună într'una pên'la ziuă
Şi'află că el iubeşce şi'află că e iubit;...
L'amor, la fericire, amanţĭ, ziceţĭ adiuă,
Fatalitatea ţine pumnalu'ĭ pregătit,
Şi oarba eĭ putere în vecĭ a predomnit!

www.dacoromanica.ro

XI

Nu înţeleg printr'asta sĕ mĕ declar atheu,
Aşa ênsĕ cum popiĭ la carte ni'l arată,
Cu majordomĭ şi curte, c'o ceată înhăĭtată
De sfinţĭ cariĭ la numĕr îĭ vezĭ crescênd mereŭ,
Cu Pontificĭ ce'n lume vênd iertăciunĭ pe plată
Precum vacs şi chibriturĭ ne-ar vinde un evreŭ,
Ce vreţĭ din cer sĕ facă şi bietul Dumnezeŭ ?

XII

De-o fi ca sĕ maĭ iasă de subt epitropiă,
Printr'un alt om în lume a sĕ manifesta
Fatalitatea oarbă din zboru'ĭ va'nceta
Şi va veni atuncea ş'a luĭ Impĕrăţiă !
Dér vremea maĭ e lungă şi pênĕ ce sĕ viă,
Ursită-a fost Eliza victimă ca sĕ fiă,
Ursit a fost Ithalo, amar a sĕ 'ntrista.

XIII

In noaptea cea din urmă când eĭ sĕ întêlniră
Treĭ umbre 'n întuneric plecarea îĭ pândeaŭ ;
Eşi .. Ele 'nauntru sĕlbatic năvăliră...
Rîdea cumplit Contesa pe câud o 'njunghiaŭ...
Un corp fără de viaţă când zorile veniră
Găsi bietul Ithalo, şi ochiĭ ce'ĭ eraŭ
Albaştriĭ ca şi cerul, de jale, sĕ'negriră !

www.dacoromanica.ro

XIV

Şi'ncaĭ fu în speranţă'ĭ vipera încelată,...
Sĕ depărtă Ithalo, trăi mult timp retras,
Vĕzênd într'o zi ênsĕ tot soare c'altă dată,
Tot viaţă rîzĕtoare ş'amor la orĭ-ce pas,
Uită şi iubi âncĕ;... dér geana'ĭ înfocată
E une orĭ şi astă-zĭ de lacrimĭ înrouată,
Şi ochiĭ luĭ, d'atuncea, tot negriĭ aŭ rĕmas!

XV

Acuma când poema-mĭ simţiţĭ că e sfîrşită.
Detaliurĭ maĭ multe de vreţĭ cum-va sĕ şciţĭ,
Poeţĭ fiind cu chila în ele 'nomoliţĭ,
A'ĭ întreba pe dênşiĭ sub-scrisul vĕ invită
Şi veţĭ afla aceea ce nicĭ că vĕ gândiţĭ;
C'a fost odaia 'n roşu ş'albastru zugrăvită
Şi crinĭ c'aveaŭ pe feţe şi roze pe guriţĭ!

www.dacoromanica.ro

www.dacoromanica.ro